

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/2/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114212443
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3114212443.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, IČO: 35724803, zastúpený zástupcom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, proti žalovanej: O. W., bytom Z. pod Z., K. L. XXX/XX, zastúpená JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, ul. Dobrovičova 13, o zaplatenie 4.677,90 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. júna 2016, č.k. 17C/204/2014-154, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy právneho zastúpenia v sume 715,92 eur.

2. V odôvodnení uviedol, že Slovenská sporiteľňa a.s. (banka) dňa 15.08.2006 uzatvorila so žalovanou Zmluvu o splátkovom úvere č. 0273989467, ďalej len "zmluva o úvere", na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala poskytnúť žalovanej úver vo výške 150.000,- Sk, a žalovaná ako dlžník sa zaviazala za dohodnutých podmienok úver vrátiť do 10.07.2016 v pravidelných 119 mesačných splátkach vo výške 2.273 Sk. Súčasťou zmluvy o úvere sú aj Všeobecné obchodné podmienky (ich kópia je spise na č.l. 4 a nasl.). Dňa 27.09.2012 uzatvorila Slovenská sporiteľňa a.s. so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1175/2012/CE, ďalej len "zmluva o postúpení", na základe ktorej mal žalobca nadobudnúť pohľadávku veriteľa, postupcu, z úverovej zmluvy voči žalovanej. Od nej žalobca odvodzuje aj svoju aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na začatie konania. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení je súčasťou postúpených aktív (súboru pohľadávok) aj pohľadávka voči žalovanej ako dlžníčke. V nej je takisto uvedené, že splatnosť pohľadávky je dňa 10.07.2016 (rovnako ako je uvedené v úverovej zmluve) a počet dní omeškania 1324. Dňa 19.06.2009 vyhotovila Slovenská sporiteľňa a.s. list (adresátom listu je žalovaná), označený ako "výzva", ktorého obsahom je oznámenie, že splácanie pohľadávky z úveru číslo: 273989467 je v omeškaní ku dňu 31.05.2009 vo výške 300,32 eur s príslušenstvom. Dňa 15.10.2012 vyhotovila Slovenská sporiteľňa a.s. list (adresátom listu je žalovaná), ktorého obsahom je oznámenie o postúpení jej pohľadávky na navrhovateľa. Dňa 15.10.2012 vyhotovil žalobca list (adresátom listu je žalovaná), ktorého obsahom je okrem výzvy na úhradu dlhu aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úver ku dňu 15.10.2012.

3. Po vykonaní dokazovania (pričom boli vykonané všetky dôkazy navrhnuté žalobcom) súd na zistený a vyššie popísaný skutkový stav aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov, a vec právne posúdil

takto: Žalobca v návrhu uviedol, že si v konaní uplatňuje svoje právo na peňažné plnenie (pohľadávku) zo zmluvy o úvere. Túto pohľadávku mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení. Žalovaná navrhla zamietnuť návrh žalobcu v celom rozsahu, pretože na základe predmetnej zmluvy o postúpení sa žalobca nestal veriteľom žalovanej. Išlo totiž o neplatnú zmluvu o postúpení pohľadávok pre jej rozpor so zákonom, a to zákonom o bankách. Preto sa súd v prvom rade zaoberal touto argumentáciou, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie o návrhu žalobcu. Zaoberal sa teda skutočnosťou, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Vo všeobecnosti pre občianske súdne konanie platí, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania určitej tvrdenej skutočnosti (tvrdenia) zaťažuje v konaní toho účastníka, ktorý sa dovoľáva použitia nejakej právnej normy a právneho následku z nej vychádzajúceho. Rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena. V prejednávanej veci je tým pádom žalobca nositeľom dôkazného bremena okrem iného aj ohľadne svojho tvrdenia o tom, že mu uplatnená pohľadávka proti žalovanej patrí. Po zistení skutkového stavu súd konštatoval, že žalobca platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči žalovanej v tomto konaní domáha. Je tomu tak pre rozpor zmluvy o postúpení so zákonom, a teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uzavretím tejto zmluvy o postúpení nebolo dodržané ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaná udelila banke, teda postupcovi, súhlas s postúpením pohľadávky banky voči nej na iný nebankový subjekt. Tento súhlas sa podľa uvedeného ustanovenia o bankách nevyžaduje iba v prípade, ak by aj napriek písomnej výzve banky jej klient (žalovaná) bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Urobenie takejto výzvy banky, však nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. Dôkazom o tejto skutočnosti nie je iba existencia listu, v ktorej je obsiahnutá takáto výzva. Na uskutočnenie výzvy je ipso facto potrebné túto výzvu aj doručiť jej adresátovi, alebo minimálne mu ju odoslať do jeho dispozičnej sféry. Žalobca žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázal to, že tento list bol žalovanej aspoň odoslaný. Pritom túto okolnosť žalovaná v priebehu konania poprela. Je pravdou, že sama uviedla, že nejaké výzvy od banky jej boli doručované, avšak tieto nešpecifikovala, rovnako ako ani to, kedy jej boli doručené. Nie je možné z tohto jej vyhlásenia urobiť spoľahlivý záver o tom, že bola pôvodným veriteľom riadne vyzvaná na splácanie dlhu, a to pred postúpením predmetnej pohľadávky. K rovnakému právnomu záveru o nevyhnutnosti urobenia výzvy klientovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a preukázanie jej doručenia pre platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt, ktorý nie je bankou, dospeli v obdobnej veci napríklad aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp.zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.04.2016, Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 23Co/574/2015 zo dňa 26.01.2016, Krajský súd v Trenčíne v rozsudkoch sp.zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, sp.zn. 6Co/603/2015 zo dňa 22.03.2016, sp.zn. 17Co/251/2016 zo dňa 18.05.2016.

4. K argumentácii žalobcu, spočívajúcej v tom, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách platí výnimka v prípade, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahne jeden rok, kedy banka môže takúto pohľadávku postúpiť aj bez súhlasu klienta, súd uviedol, že sa stotožňuje s názorom právneho zástupcu žalovanej. Podľa názoru súdu z použitia bodkočiarky za prvou časťou vety vyplýva, že táto výnimka platí iba pre prípad upravený v prvej časti vety, teda pre prípad postúpenia pohľadávky, ktorú klient banke uhradil, avšak až po jednom roku od vzniku omeškania so splácaním dlhu z úveru. Touto výnimkou je sledované to, aby bolo sankcionované nesplácanie dlhu z úveru, ktoré trvá dlhšie obdobie (jeden rok). K argumentácii žalobcu spočívajúcej v poukazaní na rozhodnutie NSSR, sp.zn. 4Obo/210/2001 súd uviedol, že je podľa jeho názoru nedôvodná. Podľa súčasnej právnej úpravy (ktorá je iná aká bola platná v čase vydania uvedených rozhodnutí), musí súd z úradnej moci v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihliadať na akúkoľvek zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Takisto vo vyššie uvedenej veci prejednávanej najvyšším súdom nešlo o spotrebiteľský vzťah, ale o obchodnoprávny vzťah. Rovnako je potrebné vnímať kvalitatívny rozdiel prejednávaných prípadov (skutkových okolností) spočívajúci v tom, že poskytovanie úverov bankami je regulované a podlieha štátnemu dohľadu. Je zrejmé, že aj obchodovanie (ich postupovanie) s pohľadávkami vzniknutými z takéhoto podnikania, je aj vzhľadom na spoločenský význam úverovania spoločnosti (napr. aj spotrebiteľov, obyvateľov) bankami, regulované. A to práve predmetným ustanovením zákona o bankách. V prípade, na ktorý poukazoval žalobca išlo o dvojstranný zmluvný záväzkový vzťah, vzniknutý na základe zmluvy o dielo. Navyše dôvodom, pre ktorý namietal

dlužník neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, bola neurčitosť zmluvy o postúpení pohľadávky, teda nie výslovný rozpor so zákonom. Pritom neurčitosti tohto právneho úkonu sa dovolával ten, kto nebol jeho účastníkom. Je teda zrejmý iný rozmer prípadu, v ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ako prejudiciálnu otázku neskúma existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. K rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/143/2013 sa súd nevedel vyjadriť, nakoľko jeho celý obsah mu nie je známy a toto rozhodnutie mu nie je dostupné. Právny zástupca žalobcu ho súdu nepredložil, iba poukázal na časť jeho odôvodnenia. Súd aj preto zotrval na svojom závere. S názorom žalobcu podporeným aj rozhodnutím Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 12C/63/2014, že len samotné nepreukázanie písomnej výzvy za stavu, že banka splnenie tejto povinnosti vyhlasuje v zmluve o postúpení pohľadávky, nemôže zneplatniť zmluvu o postúpení pohľadávky, súd nesúhlasí. Ako je zrejmé z predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia, viaceré rozhodnutia krajských súdov zastávajú opačný názor, s ktorým sa konajúci súd stotožňuje, a ku ktorému dospel aj sám. Takisto podľa jeho názoru nie je možné ukladať povinnosti len na základe pravdepodobnosti o určitej rozhodnej skutočnosti, a to aj v prípade, že ide o banku. Vychádzať iba z predpokladu, že banka by si svoju zákonnú povinnosť splnila, pretože je bankou a dlžník je v omeškaní dlhšiu dobu, je neprípustné. Každý prípad je pritom individuálny. Účtovanie poplatku za upomienku na ľarchu úverového účtu takisto nepreukazuje existenciu riadnej výzvy. V tejto súvislosti súd poukázal na všeobecnú zásadu platnú aj pre súkromné právo platné v Slovenskej republike *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre bdelych), podľa ktorej si každý má strážiť a chrániť svoje práva. Nad rámec potreby rozhodnutia o návrhu žalobcu súd uviedol, že v danom prípade banka pred neplatným postúpením pohľadávky nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Mal tak urobiť až žalobca, a to listom zo dňa 15.10.2012. Ak žalobca aj mienil vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, musel postupovať a rešpektovať ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 (zosplatnenie dlhu) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z vykonaného dokazovania súd takýto postup za preukázaný nemá. Žalobca nepreukázal, že by upozornil žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Súd pritom ponecháva stranou (bez právneho posúdenia) to, či žalobca vôbec mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, nakoľko ide o správu bankového úveru a žalobca nie je bankou.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pretože žalovaná bola v konaní plne úspešná. Žalovaná si uplatnila v rámci trov konania trovy právneho zastúpenia, a to v podaní zo dňa 14.06.2016, ktoré bolo súdu doručené dňa 15.06.2016, teda v zákonnej lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku. Tieto pozostávajú z odmeny za tri úkony právnej služby a to: príprava a prevzatie zastúpenia zo dňa 26.05.2016, písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - vyjadrenie zo dňa 27.05.2016, účasť na pojednávaní dňa 14.06.2016, z náhrady za stratu času a z náhrady cestovných výdavkov. Celkový výšku trov právneho zastúpenia žalovanej súd určil v sume 715,92 eur. V zmysle § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je žalobca povinný nahradiť trovy konania zo zákona na účet právneho zástupcu žalovanej.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie jeho návrhu, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. K právnomu posúdeniu súdu uviedol, že ak by aj pripustil, že ust. § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, tak zo znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Poukázal na gramatický výklad nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia. Predmetné ustanovenie je teda potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejmý aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva. Zmluvné strany si v zmluve o splátkovom úvere dojednali plnenie v splátkach s presným stanovením termínov splatnosti jednotlivých splátok. Žalovaný sa dostal do omeškania, uvedené termíny neplnil a právnomu predchodcovi žalobcu tým vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Právny predchodca žalobcu toto svoje oprávnenie nevyužil, pričom mimoriadnu splatnosť vyhlásil až žalobca ku dňu 03.11.2012 a to podaním zo dňa 15.10.2012 označeným ako „výzva k úhrade a oznámenie

o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru". Postúpením pohľadávky sa stal sám žalobca veriteľom pohľadávky, pričom základným právom veriteľa je v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje právo veriteľa požadovať splatenie svojej pohľadávky. Na základe uvedeného považuje za nesporné, že spolu s postúpenou pohľadávkou prešli na žalobcu všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Zosplatenie dlhu veriteľom znamená, že dlh už nie je možné zo strany dlžníka zaplatiť v splátkach. V dôsledku nesplnenia povinností dlžníkom sa stáva splatný celý dlh vyhlásením jeho zosplatenia. Táto skutočnosť však nemá žiadny vplyv na výšku dlhu dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho dlhu a závisí výlučne od vôle veriteľa. V nadväznosti na uvedené zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pristúpil žalobca a to po postúpení predmetnej pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.04.2014, sp. zn. 19C/34/2012. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie v konaní v prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, spolu s podacím hárkom, preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/I33/2013. Vzhľadom k uvedenému je možné právne uzavrieť, že súd pochybil a vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženému oznámeniu o postúpení pohľadávky ako prejudiciálnu otázku skúmal platnosť zmluvy o postúpení. Zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. V tejto súvislosti poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. I k Zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1324 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok zastáva názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal.

7. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že právne posúdenie súdu prvej inštancie o aplikácii § 524 a násl. Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ohľadom podmienok postúpenia pohľadávky z banky na tretiu osobu, je plne v súlade s právnym poriadkom, pričom žalobca v tomto konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu. Poukázala na závery Krajských súdu Žilina, Trenčín, Prešov, Bratislava a Banská Bystrica. Navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že hlavným dôvodom pre posúdenie postúpenia pohľadávky ako neplatného bolo neunesenie dôkazného bremena žalobcom, t.j. nepreukázanie zaslanie písomnej výzvy žalovanému postupcom na splatenie dlhu, s ktorým bol v omeškaní dlhšie ako 90 dní. V súvislosti s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj obsahom vyjadrenia žalovaného na doplnenie k odvolaniu uviedol, že okresný súd za dôkaz na hodnoverné preukázanie aktívnej legitímácie, a teda splnenia podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“) nepovažoval jednostranné vyhlásenie postupcu obsiahnuté v Čl. IV ods. 4.2 písm. d) Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa ust. § 92

ods. 8 ZoB. Takýto záver zo strany okresného súdu nepovažuje za dôsledný a náležitý, nakoľko sa s predmetným vyhlásením postupcu žiadnym spôsobom nevysporiadal, a teda rozhodnutie napíňa znaky nepreskúmateľnosti. V konaní nebolo sporné a je preukázané, že žalovaný úver riadne nesplácal. Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená dňa 27.09.2012 a postúpenie pohľadávky postupca oznámil žalovanému podaním zo dňa 15.10.2012. Nemožno pri rozhodovaní o aktívnej legitímácii nebrať zreteľ na to, že vo výpise z platobnej histórie sú vykázané poplatky O,-SKK za upomienky zasielané žalovanému, z čoho je preukázané, že postupca opakovane písomne vyzýval na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku, ktorého omeškanie trvalo nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, pred tým, než pohľadávku voči žalovanému postúpil na tretiu osobu. V súvislosti s uvedeným žalobca poukázal na Čl. 10 bod. 10.3, Čl. 19.16. Všeobecných obchodných podmienok.

9. Žalovaná následne v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že strana v konaní má povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. V danom prípade ona namietala neplatnosť postúpenia, nakoľko nebola splnená podmienka pre platné postúpenie bankovej pohľadávky. Žalobca v takom prípade musí preukázať nielen existenciu, ale aj doručenie výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB. Takýto dôkaz nemožno nahradiť jednostranným vyhlásením ani dohodou strán uvedenou vo VOP. Absencia písomného dôkazu má následne negatívny dopad pre unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu. Žalobca sa tak domáha, aby súd prihliadal na okolnosti prípadu, ktoré nemajú žiadny dopad na správnosť rozhodnutia vo veci samej. Navrhovala rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania.

10. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

11. Právne posúdenie, ako aj postup súdu prvej inštancie, po preskúmaní odvolací súd považoval za správny. Súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu na podanie tejto žaloby.

12. Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že v danej veci žalobca odvodzuje svoje právo od zmluvy, ktorú žalovaná uzatvorila so Slovenskou sporiteľňou, a.s., ktorá (ako je všeobecne známe) je bankou v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Túto pohľadávku voči žalovanej mal získať žalobca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1175/2012/CE, zo dňa 27.9.2012.

13. Postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. OZ. Postúpením pohľadávky treba rozumieť zmenu v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne zmenu v osobe veriteľa, keď na základe zmluvy medzi pôvodným veriteľom a treťou osobou postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku, ktorú má v čase postúpenia voči dlžníkovi, novému veriteľovi, a to i bez súhlasu dlžníka.

14. V prejednávanej veci súd prvej inštancie však správne konštatoval, že Slovenská sporiteľňa, a.s., ako banka a pôvodný veriteľ pri postúpení pohľadávky žalovanej na inú osobu sa musí riadiť okrem všeobecných ustanovení OZ aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý umožňuje banke postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke, avšak po splnení určitých podmienok. Jedná sa o prípad prelomenia bankového tajomstva, ktoré je klientovi banky garantované § 91 spomínaného zákona č. 483/2001 Z. z., preto aj podľa odvolacieho súdu je pre platnosť postúpenia pohľadávky banky potrebné splniť prísnejšie kritériá, keďže k postúpeniu pohľadávky ako takému môže dôjsť aj bez súhlasu dlžníka. V zmysle citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 tak predpokladom postúpenia pohľadávky banky je, aby bol klient s plnením tejto pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní a zároveň aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banka nemôže postúpiť, a ak tak aj napriek tomu urobí, potom takéto „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ.

15. V danom prípade žalobca tvrdiac, že pohľadávku nadobudol postúpením od banky, mal riadne preukázať splnenie podmienok platného postúpenia (v zmysle § 92 ods. 8 cit. zákona o bankách), čo je predpokladom na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie je názoru, že len samotné oznámenie o postúpení pohľadávky, resp. zmluva o postúpení pohľadávky nestačí. Žalobca síce predložil súdu prvej inštancie „Výzvu“ zo dňa 19.06.2009 adresovanú žalovanej, v ktorej jej Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, oznamuje, že so splácaním pohľadávky je v omeškaní ku dňu 31.05.2009 vo výške 300,32 EUR a z uvedeného dôvodu ju vyzvala na úhradu do 10 dní od doručenia výzvy, následne však žalobca nepreukázal, že uvedená výzva bola žalovanej aj skutočne zaslaná (keďže zákon č. 483/2001 Z. z. predpokladá aby výzva bola písomná, musí sa banka aspoň pokúsiť o jej zaslanie žalovaným na ich poslednú známu adresu), a to napr. poštovým podacím lístkom, doručenkou a podobne. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal, že pohľadávku banky bolo

možné postúpiť na žalobcu, mal aj odvolací súd za to, že Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1175/2012/CE, zo dňa 27.9.2012, na základe ktorej podľa tvrdenia žalobcu nadobudol pohľadávku voči žalovanej od Slovenskej sporiteľne, a.s., treba považovať v zmysle § 39 OZ za neplatný právny úkon, nakoľko tento právny úkon je v rozpore so zákonom.

16. Vzhľadom k tomu, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanej, ktorej zaplataenie je predmetom tohto konania, súd prvej inštancie správne žalobu zamietol v celom rozsahu, a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu na podanie tejto žaloby.

17. Súd prvej inštancie rozhodol správne i o náhrade trov konania a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie tak ako to predpokladá ust. § 387 ods. 2 CSP.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd námietky žalobcu uvádzané v odvolaní nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).